

FRÝDEK $\approx$ MÍSTEK

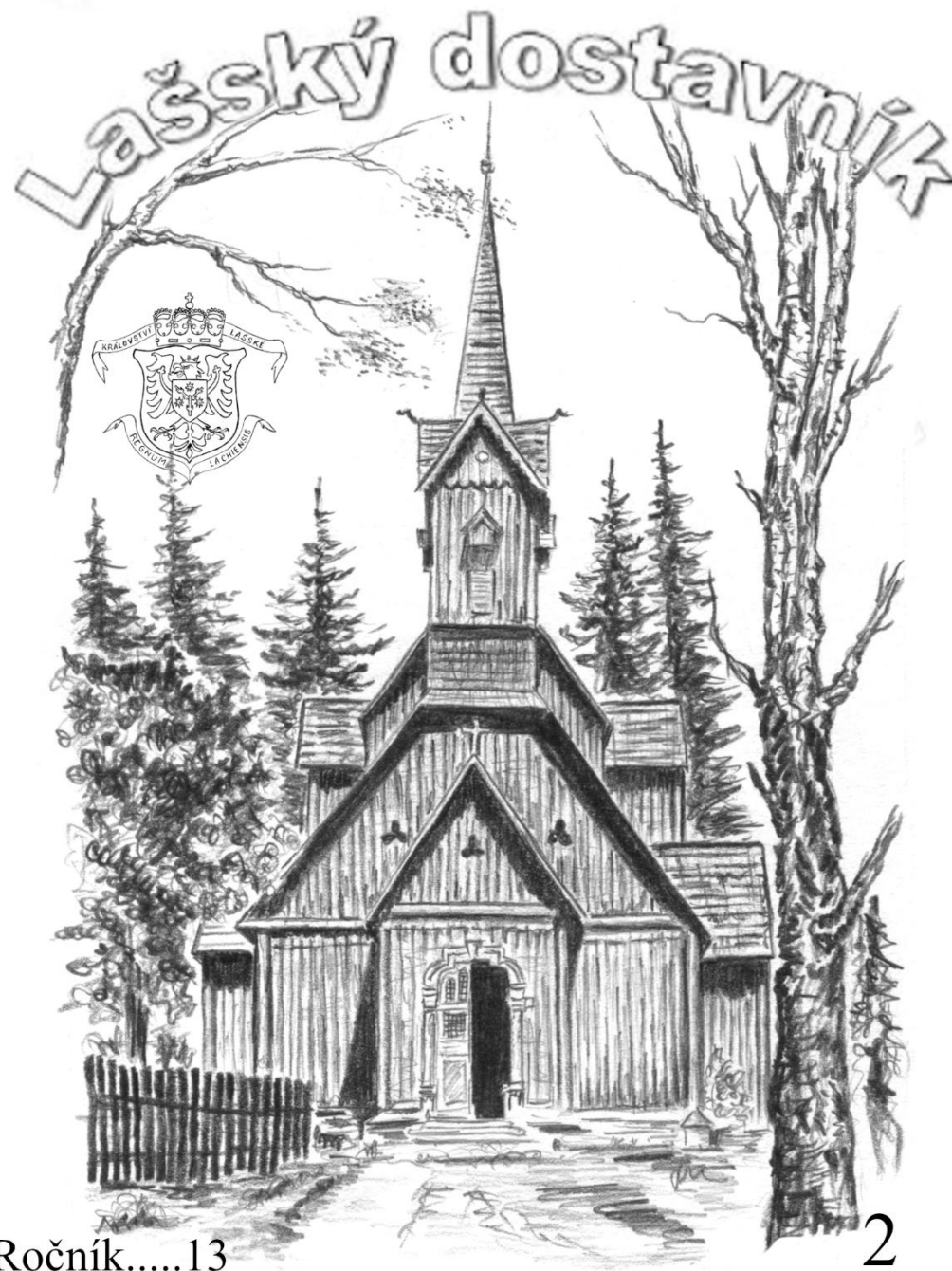

Obec Čeladná

www.komo.cz

Bo!beton
jdeme na to tvrdě

Ročník.....13
Rok.....2023

2
Léto

www.beskydskalikerka.cz

Černá cesta 3259, Frýdek-Místek
www.parezovyhaj.cz

Otevírací doba:

Pondělí – pátek	15.30 – 22.00
Sobota	14.00 – 23.00
Neděle	14.00 – 22.00

KAPITOLA
KNIHKUPECTVÍ

RenoFarma Beskyd, a. s.
Palkovice

Obrázek na obálce (kostel v Bílé)
nakreslil Boris Zvada.

Úvodník (Z. V. Krulikovský)	3
Knihu ABECEDA BESKYD pokřtíme 25. května 2024 (P. Anderle) ..	4
Co se stalo, přihodilo (Z. V. Krulikovský)	5
Antonín Kačmařík (O. Szymanská)	12
Obrnár laureátem... aneb znáte mne jako tanečníka Rudu (R. Vlček) ..	14
Stát a poměry tehdejší (V. Foldyna)	16
Dodatek Jana Hališky	17
O houslích, V bramborovém poli (P. Hruboš)	18
Odešel Vilém Vlk (Z. V. Krulikovský)	19
Fotodokumentace	20, 21
Osobnosti velkého Lašska - Vítězslav Mácha (A. Krulikovská) ..	22
Vzpomínka na babičku (K. Greiner)	28
Robečky (F. Pituchová)	29
Hymna Kraví hory	30
O básnících (O. Tlučková)	31
Pozvánka na Cyrilometodějskou pouť 5. července 2023	32
Babička (R. Žvak)	33
Desková hra mladých Kopřivničanů J. Mosporta a H. Tekuly ..	34
Pozvánka na 14. horolezecký výplaz na vrchol K1	36
Kalendario léto 2023	37

Vážení čtenáři,
máme již zde meteorologické léto, sluníčko svítí, i když horko zatím ještě moc není. Jaro bylo vůbec studené, máj deštivý, ale nám ve dny plánovaných akcí počasí přálo. Meteorologové hrozí extrémně horkým létem, zatím však i na Jadranu poprchává a voda je studená. Sucho si nepřejeme, ale plánované výslapy a akce by se mohly obejít bez deště...
Letní vydání je opět v tradiční podobě – události uplynulého jara, historie regionu, příspěvky v nářečí (básničky i troška humoru), rozhovory s významnými osobnostmi aj. (bohužel nás několik přátel opustilo). Děkujeme znovu všem, kteří náš Lašský dostavník podpořili: paní senátorce RNDr. Heleně Pešatové, obcím Čeladné, Dobré, Krmelínu, Staré vsi n. O., Lašské bráně Beskyd, městu Frenštátu p. R., městu Paskov, RenoFarmě Beskyd Palkovice, významnou pomoc nám opět poskytlo město Frýdek – Místek, Pivovar Radegast (Plzeňský Prazdroj) a další naši příznivci (viz loga na obálce). Tak náš Lašský dostavník vychází dál v plném rozsahu a počtu.

Na koho se dostavník i tak nedostane,
může si ho stáhnout z našich stránek www.lassko.eu.

Na nich, a také na Facebooku,
bývá upřesnění našich kulturních i turistických akcí.

Zdeněk Vilém Krulikovský

Lašský dostavník

vychází čtvrtletně - vydává kulturně vlastivědný spolek Království lašské. Každý autor odpovídá za obsah svého příspěvku. Redakční rada si vyhrazuje právo na výběr a krácení zaslaných prací. Posílejte je e-mailem v elektronické podobě, formát MS Word, písmo Times New Roman, velikost písma - 11 bodů, odstavec - tři úhozy zleva, bez mezer mezi odstavci: lasskykral@centrum.cz

Příspěvky do podzimního čísla posílejte nejpozději do konce srpna 2023!

Redakce: Zdeněk Vilém Krulikovský, Mgr. Radana Šatánková, Dajana Zápalková, Boris Zvada.

Technická spolupráce: Bc. Michaela Mikeira Krulikovská

Knihu ABECEDA BESKYD pokřtíme

25. května 2024

v Památníku Josefa Kaluse

Okrašlovací spolek Rozhledna chystá vydání své sté knihy ve spolkovém nakladatelství Moravská expedice. Kniha ponese titul ABECEDA BESKYD a formou slovníku přinese stovky jmen těch, kteří se v Beskydech (a na Valašsku) narodili, či jinak se zasloužili o jejich propagaci. Proč zahrnujeme do obsahu Valašsko? V úvodu knihy se mimo jiné píše:

Odborné texty říkají: Beskydy je označení pro vnější severní flyšové horské pásmo Karpat. Rozkládá se na území Česka, Polska a Slovenska. Zalesněné středohory tvoří menší pohoří: Moravskoslezské Beskydy, Slezské Beskydy, Kysucké Beskydy a Oravské Beskydy. V Polsku se rozlišují Západní Beskydy a Východní Beskydy.

My se budeme hlavně držet Beskyd Moravskoslezských. Avšak s jejich historií je úzce spojeno Valašsko. To sice nepatří přímo do Beskyd, ale je s nimi spojeno jakousi pupeční šňůrou. Ať již jde třeba o zbojníky, nebo o Lašsko, či o umělce, nebo lesníky, kteří rodem Valaši, působili v krajích beskydských. Konec konců s původním nápadem na založení Valašského muzea v přírodě v Rožnově pod Radhoštěm přišli bratři Alois a Bohumír Jaroňkovi, rodáci ze Zlína. Nejprve založili (1911) v Rožnově pod Radhoštěm Valašský muzejní a národopisný spolek, kterému v letech 1911-1926 předsedal Bohumír. V roce 1925 bylo v Rožnově pod Radhoštěm založeno Valašské muzeum v přírodě. Navíc Alois Jaroňek měl počátkem minulého století malířský ateliér v čeladenských Lázních Skalka, tedy téměř v samém srdci Beskyd.

A Rožnov je součástí Západních Beskyd a k tomu všemu ještě pod Radhoštěm. I když tento přívrstev pod Radhoštěm byl městu dán výnosem vídeňského ministerstva vnitra z října 1913, aby tak byl podpořen vznikající turistický ruch. Leč památná hora Radhošť, ležící pouhých šest kilometrů od města, je sedmou nejvyšší horou Moravskoslezských Beskyd. Tak co s Valaškem? Musíme je z velké části pojmut do Abecedy Beskyd. Nedá se s tím nic dělat. Nedá se totiž předpokládat, že v nejbližších sto letech někdo napíše a vydá Abecedu Valaška.

Knihu pokřtí mimo jiné i Janek Satina, malíř a výtvarník, hudebník, zpěvák, provazochodec, milovník Lysé hory, skokan na lyžích a beskydský rodák. Ten v úvodu píše: „*Ať se Vám tato kniha patřičně ošoupá, podle toho, jak často po ní budete sahat ve své knihovně. To Vám přeje...*“ Jan Satina.

Konec konců tradičních i netradičních křtitelů, jako u vydání každé knihy z Moravské expedice bude daleko více. Takže 25. května příštího roku se v pozdní odpoledne snad sejdeme. Místa bude pro všechny dost: jednali jsme o tom se starostou Pavolem Lukšou. Obec nechá navozit stoly, postaví podium tak, aby křest byl především důstojný.

PETR ANDERLE

Kalendario léto 2023

27. června uplyne 130 let od úmrtí Ondřeje Boleslava Petra, herce, pedagoga a básníka, který se narodil 8. února 1853 v Bruzovicích u Frýdku.

1. července (sobota):	V 10 hodin zahájení výstavy výtvarníků skupiny Petra Bezruče - na Ostravici v budově Základní školy
5. července (středa):	Cyrlometodějská pout' na Metylovské hůrce (Čupku) (viz str. 32)
16. července (neděle):	7. vlastivědný výšlap okolo Veřovic přes Pekliska
21. července (pátek):	Posezení u cimbálu od 17 hodin Hostinec U Čendy v Hodoňovicích
21. července (pátek):	Taneční večer U pařezu (u Frýdeckého lesa) se skupinou GALATY – od 18 hodin
6. srpna (neděle):	8. vlastivědný výšlap z Bílé přes Kavalčanky na Šorštýn
12. srpna (sobota):	Frýdecký zámek – v 18 hodin Kabinet lašských básní a písní – Frýdek – Místek 80 let spolu. Účinkuje Družina lašského krále.
2. září (sobota):	GulášFest - přehrada Baška od 9 hodin
9. září (sobota):	Lašské slavnosti v Sedlišťích na Bezručově vyhlídce – od 15.30
10. září (neděle):	9. vlastivědný výšlap z Příbora přes Větrkovice, Mniší, Tichou do Frenštátu
28. září (čtvrtek):	Horolezecký výplaz na K1 v Krmelíně (viz str. 36)

pořádají ve čtvrtek 28. září 2023

14. horolezecký výplaz na vrchol K1 bez kyslíkových přístrojů

Sraz horolezců v základním táboře ve 13.59 hodin
v restauraci NA BENÁTKÁCH!

Program výplazu:

- 14.20 - slavnostní zahájení lašským králem a starostkou obce
- 14.30 - ostrý start horolezeckého výplazu po trase:
ul. Brušperská, ul. Paskovská, ul. Záhumenní, ul. Vodárenská
- 15.00 - dobytí 2. tábora, aklimatizace před nástupem k boji o vrchol
- 15.30 - dobytí K 1, pocta vítězům! Zapějeme ódy na sv. Václava aj.
- 16.00 - návrat do Lašske zakladně v restauraci Na Benátkách
- 16.30 - vyhodnocení výplazu, zpětná aklimatizace

Výplaz se koná za každého počasí,
horolezeckou výstroj a dobrou náladu s sebou!!!

Záštitu nad akcí převzal opět lašský král Zdeňka Viluš I.

spolu se sponzory:
Obec Krmelín, Beskydská likérka,
Pekařství Boček, Restaurace Na Benátkách

12. března (neděle): 3. vlastivědný výšlap NS Horní Domaslavice.
Sluníčko bylo ještě zubaté, ale svítilo, tak jsme svižně vyrazili od ž. st. Dobrušky podél tratě zpět směr Dobruška k cyklostezce, která nás vedla okrajem Nošovic k Horním Domaslavicím. Tam jsme se napojili a NS, odbočili k Mořskému oku, pak k Vidíkovu, ke kostelu sv. Jakuba, kolem kaple sv. Anny k místu, kde stával zámek. Napojili jsme se na červenou značku, která nás přivedla ke Koničkovi, kde jsme se bohatě občerstvili. Vlakem pak z Dobrušky zpět do Frýdku. Zajímavou kuriozitou byl „Hrničkový háj“.

12. 3. Start v Dobrušce, foto J. Bužek

12. 3. Hrničkový háj, foto J. Bužek

9. dubna: Ve věku 96 let zemřel pan Vilém Vlk, čestný člen Království lašského (viz str.19)

16. dubna (neděle): 4. vlastivědný výšlap a Godulu.

Sraz jsme měli u železniční stanice Hnojník, odkud jsme vyšli po modré značce ke Komorní Lhotce, kde jsme na náměstíčku měli krátkou zastávku. Počasí nám opět docela přálo, po žluté značce vzhůru jsme vyšlapli na Godulu, neznačenou, poměrně náročnou stezkou k památníku vzniku ČSR, přes vrchol (oproti minulosti hodně zarostlý) k hotelu a restauraci Ondráš, kde byla hlavní „posilka“. NS jsme zamířili k Tolerančnímu památníku z r. 1931 (150. výročí patentu o náboženské svobodě). Zelenou značkou jsme kráčeli dolů do Komorní Lhotky. Spěchali jsme do Hnojníka ku vlaku, tak jsme cestu zkrátili po silnici.

16. 4. Na Goduli, foto J. Bužek

16. 4. Toleranční památník, foto A. Glac

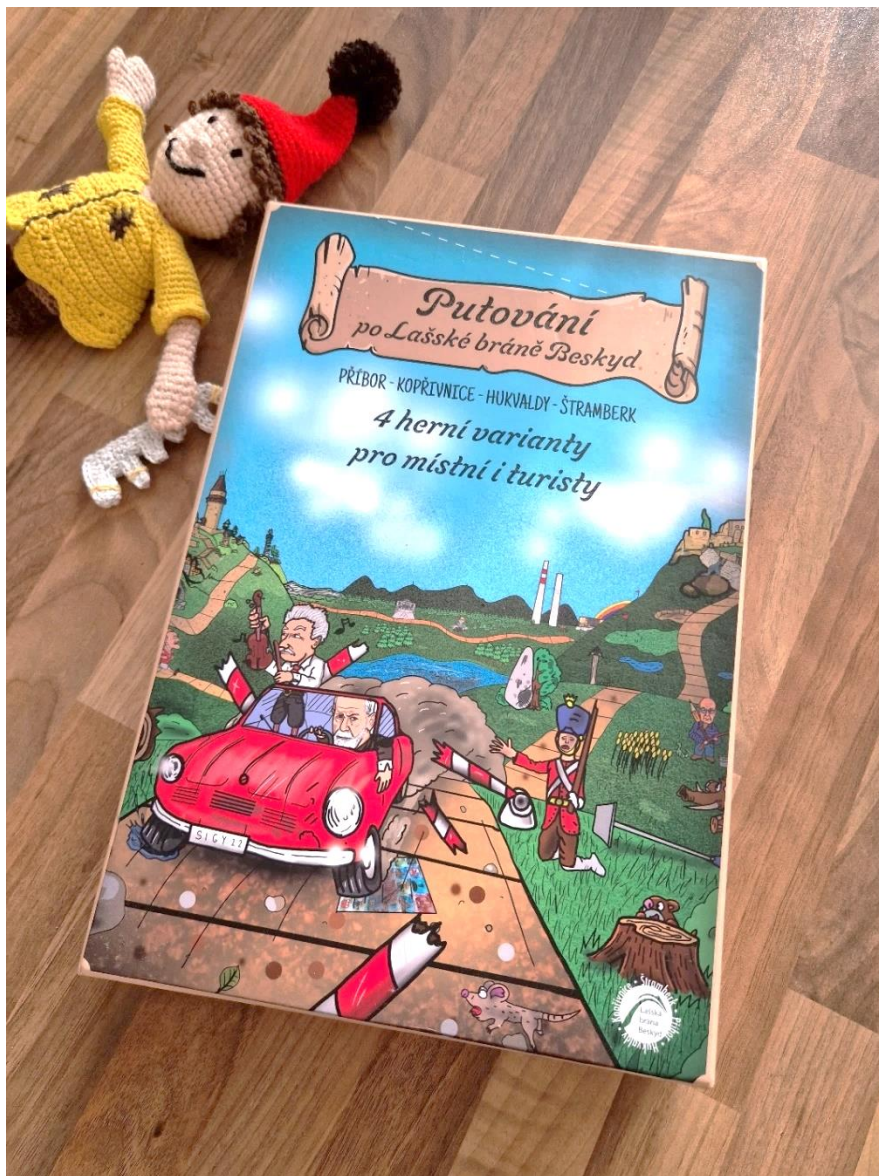

Skřítek Lašánek ve Štramberku

Skřítek Lašánek v Příboře, informace na www.lasska-brana.cz

**Desková hra mladých Kopřivničanů Jakuba
Mosporta a Hynka Tekuly
„Putování po Lašské bráně Beskyd“**

28. dubna oslavil 85. narozeniny Antonín Kačmařík, výtvarník, čestný člen Království lašského.

28. dubna (pátek): Domov pro seniory v Brušperku.

Hlavní organizátor festivalu Jakub Adamus nás pozval už v pátek, kde v Domově pro seniory Ondráš probíhal odpolední program. Lašský král Zdeň Viluš Krulíkovský, jeho dcera Adéla (herečka - členka Těšínského divadla) a Milan Zbořil (zpěvák a kytarista) zazpívali lidové písně z Laška, okořeněné lidovým humorem. Po nich pak zahráli a zpívali členové cimbálové muziky ZUŠ Brušperk.

29. dubna (sobota): Festival Lašské městečko v Brušperku.

Nejprve proběhlo setkání zástupců účinkujících souborů na Městském úřadě, kde je přivítal místostarosta Mgr. Tomáš Kocourek, přítomné také pozdravil slovem i zpěvem lašské hymny král Zdeň Viluš. Pro začínající déšť byl plánovaný průvod městem zrušen. Ve 14 hodin byl pak festival zahájen, dorazili z Trnávky členové Klubu veteránů se svými auty a motocykly. Vše pak mohlo pokračovat dle plánu.

29. 4. Slovo má lašský král, foto K. Balcar

30. dubna (neděle): Pálení čarodějnic ve Frýdku v Pařezovém háji.

Oblíbená akce, kterou tradičně zahájil v 17 hodin na podiu Odualajne band (družina lašského krále) písničkami z lašsko-ostravského regionu. Zpěvem hitu „Odualajne, v Ameryce fajně“ pokračovali v písničkách z latinské i severní Ameriky, většinou s vlastními žertovnými texty. Po zapálení ohně začaly dovádět čarodějnice – za zvuku trampských, folkových i country písniček. Navíc si přítomní po celý čas doprávali kulinařské speciality z kuchyně Vládi Tomise, také pivo Radegast, Zubr, Gustav z Litovle a jiné alko i nealko nápoje.

30. 4. Laši v Ameryce, foto M. fajkus

30. 4. Čarodějnice řadí, foto M. Fajkus

Babička

Jaké to byly zlaté časy,
kdy často aspoň na chvíli,
za babičkou s bílými vlasy
jsme na pohádku chodili.

Na pohádku a pro písničku,
kterou nám s láskou zpívala,
voňavé buchtý do uzlíčku
pak na cestu nám dávala.

Dnes babča s odbarvenou kšticí,
co stydí se za šediny,
potká své vnouče na ulici,
jež ostudou je rodiny.

„Čau, babčo, půjč mi pětikilo,
víš, došlo mi kuřivo.“
Babičku to tak roztesknilo,
že pozve vnoučka na pivo.

Babička byla bytost drahá
a pohodová zahrádka.
Probouzela v nás pocit blaha
stejně, jak její pohádka.
Dnes babička už pojmem není.
Vnouče neláká pohádka.
Babča je pro ně, bez zardění,
jen strádalem do prasátka.

Radek Žvak – Prosté rýmováčky (2010)

Obec Metylovice a Království lašské z.s.

srdečně zvou všechny občany
z Laška i širého okolí

5. července 2023 na Metylovský Čupek
kde se uskuteční

CYRILOMETODĚJSKÁ pout'

Program:

- 14:00 - zahájení slavnosti starostou obce Ing. Lukášem Halatou
a lašským králem Zdeňou Vilušem Krulíkovským
14:10 - Bohoslužba slova ke cti patronům Moravy a Slezska
sv. Cyrila a Metoděje za účasti P. Mgr. Václava Gandery

- 14.30 - Lašský král a jeho ODUALAJNE band v pořadu lidových
písniček „Zazpíváme všecy spolem“
15.30 - skupina SOUSEDÉ z Hodoňovic, kteří nám zahrají folk,
country i trampské písničky

Občerstvení zajištěno – lašské placky, pivo, nealko aj.

1. května (pondělí): Laško – valašské setkání u Radegasta.

Již tradiční akce vítání pasteveckého roku proběhla ve velmi srdečném duchu. Družina lašského krále vyšlápla z Pusteven, kde před Libušínem zazněla lašská hymna a po ní už tradičně „Laši – Valaši jedna rodina“. U sochy pohanského boha pak zazněla řada písniček z celého regionu, často za podpory přítomných turistů. Pak se družina a její příznivci vrátili zpět na Pustevny, kde v restauraci Lanovka pokračovala od 14 hodin prvomájová veselice...

1. 5. Veselí u Radegasta, foto A. Glac

1. 5. „Laši Valaši, jedna rodina“, foto archiv A. K.

8. května (pondělí): 5. vlastivědný výšlap z Hukvald na Kubánkov. Zajímavá trasa, slunečné (sice povětrné) počasí, to vše přilákalo i nové účastníky našeho putování – z Kopřivnice, z Vlčovic, z Frenštátu. Sraz i start byl od hradní brány, po žluté značce jsme šli oborou, zastavili jsme se u Lišky Bystroušky. Za oborou jsme zamířili dolů přes plot po žebříku (psi to zvládli dírou v plotě), kolem křížové cesty do údolí Ondřejnice. Cestou lašský král povídal o Janáčkovi, jak zde čerpal inspiraci ke své tvorbě. Žlutou značkou jsme stoupali kolem Myslíkovského hradiska k Lurdám (neznačenou odbočku k hradisku jsme bohužel minuli). Tam jsme si odpočinuli, osvěžili se nejen na těle, ale i na duchu. Větrným počasím jsme vystoupali na Kubánkov (cestou se již někteří souputníci odpojili). Dlouho jsme se tam nezdržovali, naučnou stezku jsme vykročili kolem Babí hory k zelené značce, po ní pak dolů na Hukvaldy. Vše jsme ukončili v restauraci hotelu Hukvaldy, kde nás čekalo příjemné prostředí, výborné jídlo a vzorná obsluha.

8. 5. Start u brány, foto A. Glac

O básnících

Někdo tvoří vznosné básně,
někdo rýmováčky,
někdo chce být populární,
někdo je na kačky.

Když se nepodaří díru
udělat do světa,
soutěž a luxusní výhru
uvítá poeta.

Já skládám pro staré dědky
a vesnické babky,
co nejsou schopné podnikat
ani s těmi jabky.

V neděli se došourají
jen ku kostelíčku,
na schůzi důchodců si mou
poslechnou básničku.

Pro mládež jsou diskotéky
kina a divadla,
pro staré všechna kultura
díků drahotě padla.

Nechci na křídový papír
v nóbl občasníku,
stačí mi, když rozveselím
oči vrstevníků.

Olga Tlučková: Slezské zemi (r. 2000)

Hymna Svobodné spolkové republiky

KRAVÍ HORA

Bořetické Kraví hory vesničko na stráni
v mém srdci skrytá.

Ze sklípků kyticíčko něžná jsi uvitá.
Tam každé srdéčko pookřívá,
s pohárkem vínečka každý zpívá.

Kraví hory, Kraví hory, bylinko čarovná
nádherných vůní,
nápoji perlivý zraješ na výsluní.
Tam v potu námahy pěstovaný,
jsi země moravské požehnání.

28. 5. Den vína, z leva - R. Pobuda, lašský král, A. Krulikovská, J. Pobudová,
v předu H. Jamrozová s dcerkou a manželem Michalem.

27. května (sobota): Den vína v Bořeticích.

Po třech letech neúčasti (covid aj.) se vypravila lašská delegace na Den vína v Bořeticích, kde jsme byli hosty Svobodné spolkové republiky Kraví hora, s kterou již leta máme partnerské vztahy. Brzy ráno jsme vyrazili auty směr jih Moravy, kolem desáté hodiny jsme byli na místě – u Václava Surmana, bývalého starosty a předsedy vlády, s nímž máme stále kontakt. V 11 hodin na náměstíčku jsme se připojili k současné vládě, s kterou jsme se srdečně přivítali – zejména s panem Václavem Petráskem, který je volený „prezident na furt“. Nejprve zazněla kravíhorská hymna, kterou jsme také zpívali, král přednesl zdravici a zazpíval s družinou hymnu lašskou, kterou přítomní milovníci vína odměnili mohutným potleskem. Potom jsme již navštěvovali jednotlivé sklepy, ochutnávali vínko a hlavně zpívali a hráli lašské, ale i slovácké písničky. Navázali jsme družbu s krajany od Opavy, ale také hodně z Čech, zejména z Plzeňského kraje. Večer jsme tento nádherný den ukončili ve sklípku U Surmanů, zpívalo se do nočních hodin.

29. května: *Ve věku 75 let zemřel olympijský vítěz, mistr světa Vítězslav Mácha, „Ministr tělovýchovy a sportu Království lašského“.* (str. 22 – 27)

5. června: *Odešel do angažmá, odkud není návratu, ve věku 77 let, operní i operetní pěvec Dalibor Janota, roduvěrný Lach, autor obsáhlé publikace Česká a světová opereta (2020).*

7. června oslavil 85. narozeniny Bohumil Pardubický, ambasador Království lašského v Praze.

11. června oslavila 75. narozeniny Ing. Eva Richtrová, em. senátorka a primátorka Frýdku - Místku.

12. června oslavil 80. narozeniny Rudolf Vlček, tanečník, čestný člen Království lašského. Blahopřejeme! (viz str. 14)

Sochař, malíř, grafik, literát, narozen 28. dubna 1938 v Karviné, pochází z hornického kraje a od čtrnácti let žije ve Frýdku-Místku. Po studiu na SUPŠ v Železném Brodě u mistra skláře prof. Stanislava Libenského se do rodného kraje vrátil. Roku 1964 vytvořil plakát, diplom a sborník k 700. výročí města Frýdek-Místek a byl hlavním výtvarníkem jeho oslav. Je autorem významných děl pro město FM, především tepaných reliéfů do vinárny Erb ve Frýdku nebo do interiéru kaple sester Boromejek v Místku. Jeho plastiky a reliéfy zdobí baziliku Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce, kostel sv. Barbory v Olomouci, kostel Nejsvětější Trojice v Ostravici i v Malé Morávce, farní kostel v Potštátu. Interiéry podniků v kraji. Zhotovil pamětní desku pro Ústavní soud v Brně. Pomník malíře Františka Juliny pro hřbitov v Kunčicích pod Ondřejníkem. Mnohá díla autora tak přesahují rámec regionu.

Pro Pobeskydský klub přátel výtvarného umění Frýdek-Místek, jehož je čestným členem, vytvořil škálu plaket a grafických listů. Roku 2012 vyšla jeho kniha *Farní kostel sv. Jana a Pavla v Místku*. Byl účastníkem Bienále umění v Ravenně. Zúčastňuje se ročníků Beskydského trienále řezbářů Frýdek-Místek. Vystavuje samostatně po celé zemi, na skupinových výstavách, především V-Klubu výtvarníků Frýdek-Místek. Muzeum Beskyd ve Frýdku-Místku vydalo sérii pohlednic s umělcovými kresbami dřevěných kostelů v Beskydech a na Ostravsku. Roku 2021 toto muzeum na frýdeckém zámku představilo průřez autorovy tvorby: plakety, medaile, kovové plastiky, grafiky, a to se zaměřením na folklor a hudbu Leoše Janáčka, také objekty, kombinované z různých materiálů.

Nyní chystá výstavu s O. Szymanskou v Památníku Josefa Kaluse v Čeladné (2. července – 31. srpna 2023).

V propojení materiálů a technik dokáže v dílech dosáhnout nevšedních tvarů a barevnosti, navíc jejich instalaci přináší jedinečný vnitřní zážitek. Svou tvorbou vyjadřuje lásku k tradici a historii a hlubokou víru k rodné krajině.

Olga Szymanská

Zpočivaly dvě robečky,
na lavečku sedly,
vytahly z jídlem ranečky
a s chuti pojedly.
Duchod měly obě maly,
žit'a sedm křížku,
suchy chleba pojídaly,
zapijaly kišku.
Tak se mi zda, že si Fanko
hodně pochudnuta,
či se těž tym Klauzovym
paskem utahnuta?
Něska v knížkach je pisane,
kerak že je zdrave,
jest' bylinky misto masa
a něni to drahe.
Tuž sem se ti na to dala,
snidam z ovsa vločky,
z řebříčka a jitrocela
navařim si močky.
Kopřivy, ty ja mam rada,
šťob sbiram u plota,
z mojiček a řeřuchy
narobim salota.
Jak budě tře, tak se spustim
aj do sena kopky,
en se hrozim, skoro začnu
trusit' kozi bobky.

Františka Pituchová – Hlupoty (1997)

Vzpomínka na babičku

Moje babička se narodila v roce 1897. Vzpomínala na RAKOUSKO - UHERSKO. Naše chalupa na okraji lesa "Osíčina" v Klokočově u města Příbor přinášela příběhy z lesního prostředí.

Protože bydlíme u lesa a na chalupu je sotva 300 metrů, tak velice často jsme v lese! Sbíráme spadlé větve ze stromů a také hříby. Houby "václavky" babička nakládá do octu.

Přicházíme do pokoje. Připadáš si jako v laboratoři. Vidiš prosklené demižony s proutěným obalem. Jsou tu láhve se štítkem s nápisem - víno angrešt, rybíz, višně. Z mladých větévek smrčků vyráběla babička sirup. Zahrada, v těsné blízkosti lesa, byla osázena keři a ovocnými stromy. Velmi oblíbené jsou slívy mirabelky a lahodné hrušně "máslovky". Mezi zahradou a lesem bylo obilí. Žně! Babička sbírá za kombajnem "klásky" obilí. Na půdě chalupy jsme sušili petrklíče, pampelišky, jitrocel a také listí z břízy. Trávu jsme kosili kosou. Neznali jsme křovinořez, ani travní traktor. Taková, tolik námi oblíbená "kobyłka", byla pro nás podívaná!

Je tu i rybníček. My, zvědaví kluci, jsme v letní večer rádi naslouchali „žabímu koncertu“.

Karel Greiner

Lašský poklad – Hukvaldy – informace na www.lasska-brana.cz

Antonín Kačmařík

Frýdek-Místek, A. Kačmařík

Obrnář laureátem...

aneb znáte mne jako tanečníka Rudu.

Jsou v lidském životě a nejen v životě obrnáře chvíle, které jsou natolik vzácné, že je vskutku může prožít málokdo. Jednu takovou chvíli jsme s mojí manželkou prožili v neděli 25. června 2006. Ale abych začal od Adama. Dětskou obrnou jsem onemocněl v roce 1948, kdy ostravsko postihla epidemie této choroby. Počátky byly krušné, jako snad u každého z nás. Postupem času však i díky neustávající péči mé zvětšené maminky mi z počátečního ochrnutí téměř celé horní poloviny těla zbyla „jen“ skolióza a atrofie PHK. V období puberty mi pak ve Velkých Losinách páteř srovnali a i tu nešikovnou pravou ruku napravili tak, že jsem byl dokonce v září 1962 povolán k „čestné“ službě vlasti v zeleném. Nastoupil jsem vojenskou základní službu do Mikulova, kde v té době již druhým rokem sloužil jeden tanečník z Liberce. Ten dal dohromady několik chlapců z posádky a s děvčaty z místní továrny Gala založil taneční kroužek. V té době mě vůbec nenapadlo, že by se tanec mohl stát mou celoživotní láskou a co víc – vášní. To až po vojně, kdy jsem začal v tanečním klubu frýdecko-místeckého ZK Slezan trénovat soutěžní společenský tanec a postupně, přes několikerou výměnu partnerek (holky se mi vdávaly), se probíjovával do vyšších výkonnostních tříd. Velký zlom pak nastal v lednu roku 1969 (to už jsem byl držitelem třídy „C“), když mě má tehdejší partnerka Marcela přivedla na zkoušku souboru písní a tanců Ostravica, který se nějakou dobu předtím vrátil ze zájezdu po zemích Beneluxu. To bylo v časech hluboké totality velké lákadlo – vyjet na západ. Všechno však bylo jinak. Po příchodu na zkoušku a mém představení paní Věry Šimkové – choreografce, tato pronesla památnou větu: „Holky, je tu hotový tanečník, která ho chcete“. Mezi děvčaty se vynořila malá dívka, kterou jsem mimochodem už několik let znal, natáhla ke mně ruku, no a už spolu tancujeme 54 let. Asi po roce jsme se rozhodli – to už jsme byli manželé, že tomu našemu tancování musíme dát něco více, a tak jsme se přihlásili na ostravskou Lidovou konzervatoř do třídy paní profesorky Jarky Calábkové, která nás po pětiletém studiu dovedla až na mistrovství republiky třídy „A“ ve standardních tancích. Umístění není podstatné, ale bylo to uprostřed startovního pole. Současně se studiem na LK jsme však nadále tančili i folklor. Kdo totiž jednou pozná hloubku písňového odkazu našich předků, tomu se velice těžko odchází z party – mimochodem skvělé, která tyto hodnoty pomáhá udržovat. Po skončení aktivní závodní kariéry v roce 1976 jsme pak pokračovali s plnou vervou v souboru Ostravica, se kterým jsme pak v průběhu dalších let projezdili

A: Luty Lach, ano! Protože zápasit například s naštipnutým žebrem je neskutečná odvaha a síla... a tvrdost. Zápasník v ringu strašně tvrdý a přitom velmi milý a přátelský člověk.

Z.V.K.: Ano, ano.

A: Charakteristický rys pro skutečné Lachy - navenek tvrdáci, jakože hodně vydrží, ale uvnitř mají citlivou duši.

Z.V.K.: Ale ti holubi...

/A opět se při vzpomínce, jak nám to Vítá předváděl, rozveselíme.../

-

A: Přestože se svých sedmdesátých pátých narozenin dožil, plánovaná oslava s muzikou neproběhla. Vzhledem k jeho statečné povaze by jistě slavil i přes své vážné zdravotní potíže, kdyby však na své narozeniny nepochoval svou paní. A to už je někdy moc i na tak silného synka, jako byl právě Vítá. A mně nikdy nepřestane zajímat odpověď na otázku, proč kolikrát tak skvělí lidé mají tak smutné konce života.

Děkujeme, že jsme Tě mohli nejen potkat, ale i trochu blíže poznat a zažít s Tebou nejeden pěkný a veselý den!!

A také děkujeme jeho báječné rodině, že o něho s velkou láskou do poslední chvíle tak pečovala.

Přiložené foto je ze zmíněné Lašské olympiády v roce 2014,
foto: L. Krulikovský.

(Za úvodní fotografii s holubem děkuji Janu Smekalovi.)

Z.V.K.: A taky trénoval zápasníky, mládež, a pak přešel na trénování holubů a já jsem se ptal: „Vító, co je těžší trénovat - mládežníky v zápase nebo holuby?“ A on říkal: „Holuby, to je lehčí, protože když mě holub na....(štve) , tak ho zabiju.“ /A my se i v tak smutné chvíli zasmějeme./

A: *Tím si připomínáme, jak jsme se s Vítou nasmáli. Byl strašně veselý, měl rád humor.*

Z.V.K.: Ano.

Dá se říct, že jsme se postupně sblížili. Vítá sám říkal, že už jsme kamarádi. Opravdu jsme si velice rozuměli a byl to takový fajný, otevřený člověk. Taky kolikrát nám, a někdy jen mně, při těch sezeních vyprávěl o těch svých zážitcích, o závodech. Jak se stal olympijským vítězem... Jak byl na další olympiádě stříbrný, ale že ho tam trochu podtrhli. Jako že Rusové s Bulhary nemohli přežít, že mezi ně proniknul synek z Československa a ještě náš synek tu z Lašska. A že dělali všechno pro to, aby byl druhý, aby nevyhrál finále. A dokonce, to mi říkal velice osobně, on to oficiálně nikdy neříkal, ale že ten soupeř, teď nevím, jestli to byl Bulhar nebo Rus, jeden soudcoval, asi ten Bulhar, a zápasil s Rusem, nebo naopak, teď nevím, že mu dal neregulární chvat, podpásový a bolestivý. V podstatě měl být soupeř diskvalifikovaný nebo potrestaný, ale oni dělali, že to neviděli, a tím pomohli soupeři k vítězství.

A: *U toho jsem myslím taky byla, když to vyprávěl.*

Ještě hrál jako kluk házenou za Krmelín...než začal se zápasy... A slyšela jsem, že i fotbal..., což u mladých sportovců bývá celkem běžné.

Z.V.K.: Který synek z dědiny nehrál fotbal, že? A u něho ten fotbal potvrzuje i fotka jeho výkopu při naší olympiádě. On začínal nejprve ve Vítkovicích, pak přešel do Baníku...

A: *Takhle začínal se zápasy... a přitom asi ještě hrál fotbal.*

V některých člancích je o něm mimo jiné zmínka, ale myslím, že nám to taky vyprávěl, jak si zranil to žebro... Při přípravě na zářijové mistrovství světa v Sofii si nalomil žebro a přes silnou bolest nastoupil k prvnímu zápasu proti těžkému soupeři. Jinde zase nastoupil se zraněným ramenem... To všechno potvrzuje, že to byl „pravý Lach“, protože byl strašně tvrdý.

Z.V.K.: Luty Lach!

téměř celou Evropu. Po roce 2000 jsme se stali nejstaršími tanečníky souboru, kteří na vystoupeních dostávají zcela zvláštní funkce. Jedná se většinou o role hospodářů, stařešinů, dědečků, babiček apod. Mezi tyto role pak patří i několik sólových tanců, z nichž zvláště jeden – Lašský starodávny (choreografie paní Věrka Šimková) na píseň „Galanečko moja“, se stal našim zamilovaným a osudovým tancem. A tady jsem u toho, proč celou tuto historii pracně, levou rukou (s pravou už zase sadistka cloumá) sepisuju. Na jednom z našich vystoupení nás viděla tento tanec tančit paní Kateřina Macečková, autorka hlavního večerního pořadu na Mezinárodním folklorním festivalu STRÁŽNICE 2006 a zařadila nás do něj. Už to - zatančit si sólo před 5500 diváky na stadiónu Bludník - bylo splněním velkého snu každého, kdo se folklornímu tanci věnuje. A musím přiznat, že jsme si ten splněný sen s mou ženou Boženkou jaksepatří užili. Přál bych každému z vás, kdo toto mé vyznání čtete, zažít ten pocit, kdy vám plné hlediště skandovaně tleská a vy máte srdce až v krku a slzy na krajíčku. To ale nebylo vše. K našemu velkému překvapení náš výkon programovou radu při Národním ústavu lidové kultury zaujal natolik, že nám „za působivou interpretaci“ udělili titul „LAUREÁT MFF STRÁŽNICE 2006“. A tak, díky několika šťastným náhodám, celoživotní lásce a taky troše píle se stal v onu neděli 25. června – necelé dva týdny po svých třiašedesátých narozeninách jeden obrnár laureátem. Nutno však dodat, že napůl se svou ženou. Tento tanec a také jiné tance jsme pak předvedli na několika vystoupeních při souborovém turné po Brazílii v roce 2008.

Rudolf Vlček

61. ročník Mezinárodního folklorního festivalu „STRÁŽNICE 2006“

Národní ústav lidové kultury

uděluje titul

LAUREÁT MFF „STRÁŽNICE 2006“

manželům Vlčkovým ze souboru Ostravica

za působivou interpretaci tance „starodávny“ v pořadu „... z dávných věků až i dnes ...“

Předseda programové rady

Předseda hodnotící komise

Ředitel NÚLK

Stát a poměry tehdejší

Ocitli jsme se před 150 lety a budeme sledovat zlepšování a zhoršování poměrů. Byli jsme součástí Říše Rakousko-Uherské s 56 miliony obyvatel. Panovníkem byl monarcha císař František Josef I., který nastoupil jako 18letý mladík na trůn v roce 1948 a panoval až do roku 1916, tedy skoro 70 let. Rakousko mělo asi 20 národností. Německá řeč byla státní, ve školách byly povoleny jazyky národní. Rakousko-Uhersko se sestávalo z částí – Uherské království (s hlavními městy Budínem a Peští) a pro Slovensko, které bylo také součástí Uherska, bylo hlavní město Prešpurk, nyní Bratislava, další bylo Polsko, Lvov a Krakov. Dalšími zeměmi na východ byly Bukovina (hlavní město Černovice), Čechy, dále Morava a Slezsko - jak Těšínské, tak i Opavské přináležely říši, stejně jako Štýrsko (Graz) a Přímoří (Terst). Rakousko bylo spřáteleno s Německem (65mil. obyvatel), císařem byl Wilhelm Hohenzoller. Dalším spojencem byla Itálie se 40 mil. obyvatel.

Rusko bylo více spřáteleno s Francií, Anglií a Čínou i Japonskem. Občas se i válčilo. Vláda rakouská byla složena tenkrát z hrabat a vysokých magnátů, kteří řídili otěže státu. Sněmovna poslanců sestávala z 500 poslanců jmenovaných, ale tito voleni nebyli, jen jmenovaní. Ministři vykonávali jen z ochoty své ministerské práce a poslanci dostávali 10 Kč denně, když se schůze zúčastnili. Jízdní dráhu měli zdarma. Rakousko mělo silnou armádu v městech jako Krakov, Lvov, Tarnov, Vídeň, Brno, Olomouc. Tam byly silné posádky různých útvarů. Mělo různé pluky pěchoty, 32. pluků zeměbrany, střelců, dále dělostřelectvo polní, horské, pevnostní, oddíly železniční, sanitní a jiné. Ve druhé polovině 19. století zbraně nebyly tak dokonalé jako dnes. Pušky, tzv. Wendlovky byly na jeden výstřel a velmi těžké. Kanony byly taženy šesti koni - bylo to velmi nákladné a ve válce se to vůbec neosvědčilo. Strojních pušek dosud vůbec nebylo, ani letadel, ty začaly teprve začátkem 20. století. Vojáci byli verbováni, později odváděni na 3 roky, též na 2 roky a záložníci na 2 měsíce. Maturanti byli přijímáni do jedno-roční služby, pak byli povyšováni do stavu důstojníků. Mladší studovali ve škole kadetů a vojenské hudby.

Párkrát byl ještě na Čeladné. O rok později tam byla Miss Lašska a zasedal v porotě. Taky mě zval do Krmelína na vyhodnocování závodu holubářů. Sám byl veliký holubář a každý rok se konal závod Brusel-Ostrava, takový holubí maraton, a vyhodnocování bylo každý rok právě v hostinci na Benátkách v Krmelíně. Předávaly se tam poháry, ceny... a opět jsem tam zpíval lašskou hymnu a předával jsem vítězům knihu Lašsko. Většinou to vyhrál právě Vít'a s bratrem jako družstvo Olympia Krmelín. Taky jsem ho pozval v roce dva tisíce čtrnáct na Lašskou olympiádu v Hodoňovicích, kde ji s paní Adolfinou Tačovou zahájili. A pak, když bylo finále fotbalového utkání Království lašské/Beskydská likérka, provedl slavnostní výkop. Od roku dva tisíce deset spolu s obcí Krmelín pořádáme dodnes horolezecký výšlap na K1. Iniciátorem byl tehdejší starosta Václav Zzulka a Vít'a se taky připojil. Bylo to jako pod záštitou lašského krále a Vítězslava Máchy. Je to recesní výšlap každý rok dvacátého osmého září na Krmelínský kopec, kde se pak zpívá a podobně. Vít'a se dříve i párkrát zúčastnil. Teď už se spíše vždy dostavil na vyhodnocení na Benátky a podpisoval tam se mnou účastnické diplomy.

A: Kdo ví, zda si všichni uvědomovali, že mají vlastně na památku podpis od takové hvězdy...

Z.V.K.: Lidi právě hodně potom po něm chtěli ty podpisy a on byl vždycky vstřícný a přátelský. A statečný. Poslední léta byl nemocný a bojoval s tím. A když mohl, tak přijel. Jak říkám, byli jsme rádi loni na podzim, že přijel na ty olympioniky. Vypadalo to, že je mu líp, že se vzchopil...

A rád zpíval lidovky, nejenom ty naše, ale i ty české, jako třeba od Vejvody a od Valdaufa. Naposledy jsme si zpívali „Už kamarádi pomalu stárnem“ a „Kdepak je to naše zlaté mládí“. Byl fajn chlap.

A: A zaryty krajan, že jo?

Z.V.K.: No jistě. Říkal, jak byl na těch slavnostech: „Člověk úplně zapomíná, že jsme Laši. Ale maminka to vždycky připomínala.“ A byl strašně rád, že jsme tady obnovili a obnovujeme to lašské povědomí a lašskou kulturu.

A: On totiž taky docela procestoval svět, ale stejně byl pořád ukotvený tady, že?

Z.V.K.: Ano, ano. Srdcem byl pořád náš.

A: Tak to jsi přesně řekl to, co jsem si tady napsala - úplně doslova. Že v srdci byl pořád náš.

faje, že třeba jen zrovna nemůže k telefonu a ozve se mi, než dojedu. Když jsem vjela na katastr obce Krmelín, v rádiu začala hrát píseň od Erica Claptona „Tears in Heaven“ ... (V překladu „Slzy v nebi“.) Srdce se mi sevřelo, ale stále jsem doufala, že je můj pocit klamný. Za malou chvíli mi zazvonil telefon... jméno... Vít'a Mácha... Ohlásil se mi ovšem Vít'a Mácha mladší... a smutným hlasem mi oznámil to, co jsem slyšet nechtěla. „Tatínek dnes ráno zemřel.“ A já už se mohla akorát rozloučit...

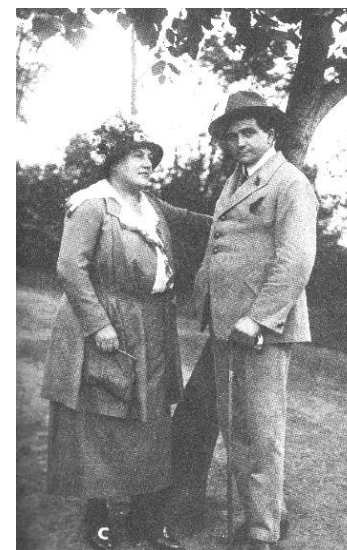
-
S mým tatínkem jsme pak zvažovali, co uděláme s prostorem na rozhovor, který se neuskutečnil. Oba jsme se shodli na tom, že z piety vůči Vít'ovi mu ten prostor ponecháme. Na dalších řádcích si tedy přečtete, jak s tatínkem na Vít'u Máchu vzpomínáme.

Z. K.: Jméno Vítězslav Mácha jsme doma znali už nejméně od roku devatenáct set sedmdesát dva, kdy Vít'a získal zlatou olympijskou medaili v řeckořímském zápase na olympiádě v Mnichově. I moje maminka mu strašně fandila, protože byl z Krmelína, a říkala „náš synek“. Sledovali jsme jeho kariéru. Můj nejstarší bratr Jiří na něho teď taky vzpomínal, že ho znal už jako kluka... jak jezdil do Krmelína ke Krejčím, to byla naše rodina – sedláci. Osobně jsem se s ním seznámil až v roce dva tisíce sedm, kdy jsme pořádali na Čeladné společně s Markrabstvím lašským letní slavnosti – Lašské kulturní léto jsme tomu říkali. A tam jsme na můj popud pozvali Vít'u Máchu. Hned, jak jsme se spolu poprvé potkali, jsme si padli do oka. Jmenoval jsem ho Ministrem sportu Markrabství lašského a posléze i Království lašského. Vít'a mě tehdy oslovil, když slyšel, jak zpívám lašskou hymnu. Říká: „Ty dobře zpíváš. Já tomu rozumím. Tatínek měl kapelu... a já taky zpívám.“ A opravdu Vít'a dobře zpíval. Však jsme si spolu párkrát zazpívali na akcích v Krmelíně, nebo při setkání olympioniků, kam jsem už léta zván – poprvé v říjnu dva tisíce dvanáct. Vít'a mě tam pozval. Převzal organizační funkci té oblastní skupiny olympioniků Severomoravského kraje. Zazpíval jsem tam lašskou hymnu... a od té doby jsme pravidelnými účastníky podzimního setkání olympioniků v Ostravě. Tam jsme si i tak krásně spolu zazpívali naposledy... loni v říjnu, když ještě přijel. Zůstali jsme tam sami jenom v úzkém kruhu a Vít'a plánoval, že v dubnu oslavíme jeho pětasedmdesátiny u něho na zahradě. Slíbil jsem, že seženu muziku a že budeme zpívat... Bohužel už se to nestalo.

Dodatek Jana Hališky

Navazuji na soužití Lachů s Rakouskem v 1. sv. válce. Jedním z nejvýznamnějších, světově proslulých Lachů, které život zaval do Vídně, byl Richard Kubla (1890–1964). Jeho předci pocházeli z Rychaltic, on sám byl maturantem Matičního gymnasia a prožil své mládí v domě jeho rodiny na Českobratrské ulici v Ostravě. Stal se nepostradatelným tenoristou Lidové opery ve Vídni a 22 let byl předním sólistou Národního divadla v Praze. Ve Vídni měl dvě přezdívky – Český Caruso nebo Vídeňský Švejk. V době vojenské služby byl vojínem dělostřeleckého batalionu, kde plnil své vojenské povinnosti, a večer zpíval smetanovské, wagnerovské či pucciniovské role v jednom z nejvýznamnějších světových operních divadel. Z vojny ho vysvobodil sám generál, protože jeho vynikající výkony ve Vídni znal každý. Ve své kariéře zpíval 899krát árii Jeníka v Prodané nevěstě, také v Chicagu pro 5000 posluchačů. Po 2. světové válce toužil po jubilejním 900. provedení Jeníka v Prodané nevěstě, ale jeho přání se nesplnilo pro nesmyslné politické obstrukce STB a běžné komunistické manýry té doby.

Převzato z tetralogie PhDr. Viktora Velka, PhD „Hudební umělci mezi Ostravou a Vídní“ vyd. Herausgeber.s.r.o.

Richard Kubla s Emou Destinnovou

O houslích

S futrálem ze školy vracím se pěšinou kolem lesa domů.
V uších mi zní výklad kantora o významu některých stromů.
Usednu na pařez, kde kdysi statný strom stál.
Poslouchám šum v korunách stromů a potoků, jenž tečou opodál.
Ptačí zpěv a koncert cvrčků mně motivuje sáhnout po futrálu.
Rozevřu ho a nástroj vyjmu jako obvykle s respektem a pomalu.
Javor si položím na rameno a bradou lehce třímám smrk.
Doladím do kvinty d jedna a levou rukou držím krk.
Smyčec pobídl vyluzovat smyslné tóny z duše strunného nástroje.
Akustika lesa doznala neskutečné harmonie a božského pokoje.
Dohrála spanilá muzika a já sedím na pařezu starého stromu.
Cítím se blaženě...
Přemýšlím nad kantorovým výkladem a nespěchám domů.

V bramborovém poli

Na poli mezi brambory zejí samé díry,
hraboš mezi řádky vytyčuje si míry.
Káně hledí z výšky na hraboše v akci,
řítí se za ním střemhlav, mezi hliněnou frakci.
Káně se však minulo a trefilo bramboru,
teď před hraboši s ostudou míří zpátky nahoru.
Z natě všechno pozoruje černobílá kočka,
po nezdaru káněte věří, že se dočká.
Hlodavec v poli nemá žádné kámoše,
kočka po chvíli v tlamičce odnáší farmáři hraboše.
Dá jí za to misku mléka, s pochvalou ji pohladí,
že brambory má střežené, příjemně ho naladí.

Pavel Hruboň

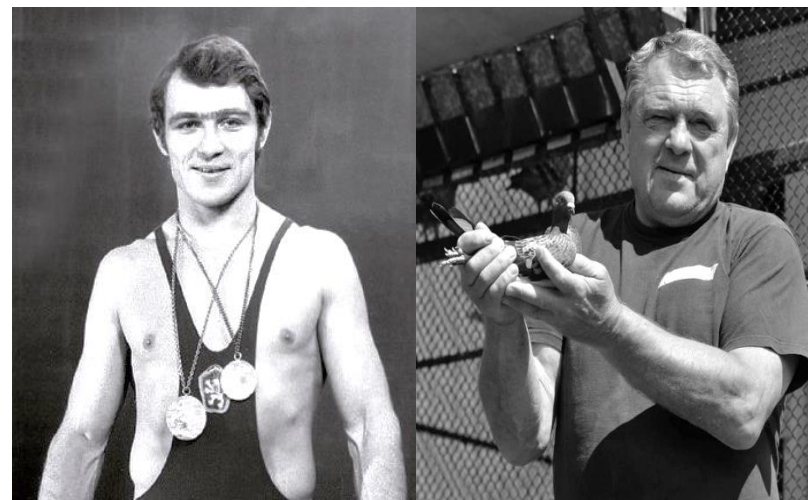
10.

Vítězslav Mácha

* 6.4.1948

+ 29.5.2023

Nejdřív úspěšný házenkář a fotbalista, později nejúspěšnější československý a český reprezentant v řecko-římském zápase, olympijský vítěz a dvojnásobný mistr světa, bez nadsázky pro mnohé z nás národní hrdina, také trenér a sportovní funkcionář, ale i vášnivý holubář a hlavně skvělý člověk a kamarád...

A: Tento úvod se mi nepíše vůbec snadno. Nejedná se bohužel o klasický rozhovor, jelikož se tento už nestihl uskutečnit. S ohledem na Vítovo zdraví a rodinnou situaci jsme rozhovor párkrát odložili. Naposledy jsem s ním mluvila ve středu dvacátého čtvrtého května. Domluvili jsme se, že ho navštívím... a pokud se bude na to cítit, trošku ho i vyzpovídám. Bylo pondělí ráno a mně se zmocňoval nepříjemný pocit, o to silnější, když mi Vít nezvedal telefon... Přesto jsem vyrazila do Krmelína dou-

OSOBNOSTI VELKÉHO LAŠSKA

Chci vám přiblížit, o co jde a proč vznikl tento nápad. Díky tomu, že náš král už roky **obrozuje lašskou myšlenku**, svou činností mj. zviditelňuje a vyzdvihuje jména lidí, kteří se jakýmsi způsobem zasloužili o kvalitu našeho kraje nebo mu něčím byli přínosem. A právě díky jemu se s takovými lidmi setkávám i já, což je mi nesmírnou ctí. A tak mě napadlo, že by bylo fajn ještě víc přiblížit lidem, jaké úžasné osobnosti tu máme, a trochu víc širší veřejnost s těmito osobnostmi seznámit. Zvolila jsem formu přátelského povídání, ze kterého se vám budu vždy snažit aspoň zlomek zprostředkovat a ve kterém se budu co nejvíce snažit zachytit a zachovat autenticitu mluveného slova. Po domluvě s tatínkem králem, kterému se nápad líbil, spojujeme tuto myšlenku s příležitostí nějakého významného životního jubilea vybrané osobnosti a zároveň jí touto cestou k jejímu životnímu jubileu co nejsrdečněji gratulujeme.

Příjemné čtení vám všem přeje Adéla Krulíková

Odešel Vilém Vlk

Vilém Vlk se narodil 1. března 1927 v Lískovci (Karlova Huť) u Frýdku. Významný kulturní pracovník frýdecko-místeckého regionu, vedl Závodní klub Slezan, byl redaktorem časopisu Textilák, založil Filmový klub ve Frýdku – Místku, byl vedoucím skautského oddílu, po r. 1990 člen Okresní junácké rady, publicista. Čestný člen společenství Království lašského. Od roku 2017 pravidelně psal literární příspěvky do časopisu Lašský dostavník.

Bohužel, 9. dubna 2023 nás v požehnaném věku 96 let opustil.

Seznam příspěvků pana Viléma Vlka do našeho čtvrtletníku:

- 2017: Já a Petr Bezruč – léto
Bezručova vyhlídka v Sedlištích – podzim
Přátelství dvou génů - zima
- 2018: Ondráš a Juráš, Bludný a zapomenutý básník – jaro
Olympijské legendy v Pobeskydí, Janovice obnoví „Ondrášovské slavnosti“ – léto
Panorama, J. Mánes ve Slezsku – podzim
Janovický samouk L. Magdoň,
Tři tajemné památky ve Frýdku - Místku – zima
- 2019: Místecký hrdina, Skalický kronikář – jaro
Schůzka pobeskydských kronikářů, To byl slezský muzikant – léto
Její velká láska jsou Beskydy, Vzpomínka na osobnost lidové kultury – podzim
Přátelství dvou válečných hrdinů – zima
- 2020: Vesele s Petrem Bezručem, Myslíkovské Lurdy, Celý život obětovala mládeži – jaro
Historie skautingu, Kronikář našeho kraje – léto
Slib splněn, ale..., Literáti z Bašky – podzim
Ještěr stále žije, Jubileum „Malíře horníků“ – zima
- 2021: Textiláci a Petr Bezruč, Božena Peterková – jaro
Z Místku za trest do německého Heidelbergu, S kamerou návštěvy osobností Lašska – léto
Beskydy byly její velká láska, Hoši od Zborova – podzim
Syn sochaře vzpomíná – zima
- 2022: Pošta ukončila moje přátelství – jaro
Cizinci v textilce Slezan, Mecenáš naší kultury – léto
Na návštěvě u slezských muzikantů – podzim
Pestrý život průvodce, Zasluby IN MEMORIAM

29. 4. V Brušperku na radnici, foto K. Balcar

29. 5. Zahájení festivalu Mgr. T. Kocourkem, foto K. Balcar

29. 4. Lašský král dozpíval lašskou hymnu, foto K. Balcar

29. 4. Zní lašská hymna, foto K. Balcar